

SPRIEVODNÉ TEXTY O OBRÁTENÍ SV. IGNÁCA Z LOYOLY

Ignác je zasiahnutý guľou z kanóna

Z *Autobiografie* sv. Ignáca:

Do svojich 26 rokov bol Ignác človekom oddaným svetským márnostiam, a radosť si robil predovšetkým cvičením so zbraňou, s veľkou a márnivou túžbou získať si česť. A tak, keď bol raz v jednej pevnosti, ktorú dobýjali Francúzi - a hoci sa všetci mienili vzdať, aby si zachránili životy, pretože jasne videli, že sa neubránia - on dal veliteľovi toľko dôvodov, až ho presvedčil k obrane aj napriek protichodným mienkam všetkých rytierov, ktorí sa povzbudili jeho odhodlaním a úsilím. Keď nadišiel deň očakávaného útoku, vyspovedal sa jednému zo svojich spoločníkov v zbrani. A po tom, čo útok trval už dobrú chvíľu, zasiahla ho do nohy guľa z kanóna a celú mu ju rozlámala. Pretože však guľa prešla cez obe nohy, aj druhú mal ťažko zranenú. (Au 1)

Ignáca v kľúčovom momente jeho kariéry a života zasiahla guľa z kanóna. Bol to iba logický dôsledok jeho márnivej, až bláznivej túžby získať si česť? Bol to azda zaslúžený spravodlivý trest? Pre Ignáca to bol moment starostlivosti zhora, v ktorom dovidel Božie pozvanie k obráteniu,... k životu v plnosti.

Ani náš príbeh nie je bez guľ vystrelených z rôznych kanónov. Žijeme zasiahnutí covidom a inými civilizačnými chorobami. Sme zasiahnutí stratou blízkych, stratou práce a iných istôt, náš svet je zasiahnutý chudobou, násilím, extrémizmom, aroganciou mocných. Zasiahnutí sme aj nedostatkom nových rehoľných povolaní či krízou rodiny.

Je to všetko iba dôsledok nášho konania? Je to azda spravodlivý trest za naše hriechy? A možno je to náš milostivý čas a pozvanie starostlivého Boha k nášmu obráteniu a k životu v plnosti!

Ignác uvažuje nad svojím životom

Z *Autobiografie* sv. Ignáca:

Náš Pán však Ignácovi obnovil zdravie: cítil sa dobre a vo všetkom už bol zdravý, akurát sa ešte nemohol celkom postaviť na tú nohu a tak bol nútený ostať ešte v posteli.

A pretože bol veľmi oddaný čítaniu svetských kníh a rytierskych románov, a cítil sa dobre, požiadal, aby mu nejaké z týchto kníh dali na skrátenie času. V tom dome sa ale nenašla nijaká z kníh, ktoré zvykol čítať, a tak mu dali *Život Krista* a knihu o živote svätých v španielčine. (Au 5)

Nie málo svetla nadobudol z tohto čítania, toľko, že začal vážnejšie uvažovať o svojom minulom živote a o tom, koľkú potrebu má konať zaň pokánie. V tomto mu prichádzali túžby nasledovať svätých, nehľadiac na okolnosti, ale s milosťou Boha si sľubujúc konať ho tak, ako ho konali oni ... ako to zvyčajne túži konať šľachetná duša, zapálená Bohom. (Au 9)

Keď človeka v jeho najlepších rokoch a v kľúčovom momente jeho kariéry zasiahne guľa z kanóna, má dôvod na sebaľútosť, na hnev, na potrebu hľadať vinníka.

Ignác zasiahnutý guľou z kanóna ale nie je utopený v sebaľúťosti. Nepýta sa “ako sa mi to mohlo stať” ani “prečo sa to stalo práve mne”?! Nie je pesimista. Má nádej, hoci za jeho optimizmom ostáva skrytá márnivá túžba po cti. Ale naše slabosti nie sú v Božích očiach prekážkou a on si nimi dokáže slúžiť vo svoj prospech. Ignác si zachoval pokoj, emóciami nezaťaženú myseľ a chuť čítať a Božia “náhoda” sa už postarala, že sa v dome nenašli rytierske romány, iba *Život Krista* a životopisy svätých.

Boh hovoril a Ignác čítal a počúval, s pozoruhodnou otvorenosťouprehodnocovať a na základe čítaného aj meniť svoj život. ... Ako to zvykne každá šľachetná duša zapálená Bohom.

Ignác je otvorený novému

Z *Autobiografie* sv. Ignáca:

Tak Ignácov brat, ako aj všetci ostatní z domu už na jeho zovňajšku pozorovali premenu, ktorá sa udiala vo vnútri, v jeho duši. (Au 10) ...

Raz šiel Ignác zo zbožnosti do kostola, ktorý sa nachádzal niečo vyše míle od Manrézy a ktorý bol zasvätený sv. Pavlovi, a cesta viedla popri rieke. A idúc si tak vo svojich zbožnostiach, sadol si na chvíľu tvárou k rieke, ktorá tiekla nižšie pod svahom. Takto tam sediacemu, začali sa mu otvárať oči rozumu. Nie že by mal nejaké zjavenie, ale rozumel a poznal mnohé veci - tak z vecí duchovných, ako z vecí viery a vedy - a to s jasnosťou tak veľkou, že sa mu všetky veci zdali nové. (Au 30)

Potom si šiel kľaknúť pod kríž, ktorý bol nablízku, aby sa poďakoval Bohu. (Au 31)

Lahko je unáhlene a s predsudkom sa domnievať, že zásahom gule z kanóna začína prehra, príbeh konca. Zásah gule síce otrasie životom v jeho základoch, ale prvotne zničujúci moment môže byť iba prvým a nevyhnutným krokom podstatne budujúceho procesu. Život zasiahnutý preto, aby sa otvoril čomusi novému a väčšiemu. Zranenie, po ktorom pred nami nestojí nešťastný mrzák, ale premenený, v základoch nový človek. Nový človek s novým - podstatne zrelším - pohľadom na všetky veci tohto sveta, na seba samého a na Boha.

Prijatie daru nového zmysľovania Ignác spája predovšetkým s udalosťami na jeho ceste do kostola zasväteného sv. Pavlovi - tomu Pavlovi, ktorý sa na ceste do Damasku, navštívený Kristom, stal zo Šavla, jeho prenasledovateľa, novým človekom, Pavlom, apoštolom národov.

Aj motto osláv Jubilejného roka - *vidieť všetky veci novým spôsobom v Kristovi* - naznačuje, že tento čas chce byť vhodnou príležitosťou, aby sme sa i my, každý z nás, nechali obnoviť samotným Pánom.

Ignác sa stáva chudobný v službe chudobným

Z *listu pátra Artura Sosu*, generálneho predstaveného Spoločnosti Ježišovej, ktorým vyhlásil Ignaciánsky jubilejný rok:

“Chudoba, v akej Ignác po svojom obrátení začína žiť, ako aj jeho osobné priateľstvo a pomoc chudobným, je jednou z veľkých známok zmeny jeho života.

Som presvedčený, píše p. Arturo, že toto je jedno z najnaliehavejších volaní pre Spoločnosť Ježišovu (a celú ignaciánsku rodinu) v našich časoch: jasné pozvanie viac sa priblížiť spôsobu života nášho Pána.

Ignaciánske jubileum sa tak stáva osobitnou príležitosťou načúvať volaniu chudobných a tých, ktorí sú vyčleňovaní a ktorých dôstojnosť je nerešpektovaná, v rozličných sociálnych a kultúrnych kontextoch, kde žijeme a pracujeme. Načúvať spôsobom, ktorý pohne naše srdcia a dokáže nás podnietiť k väčšej blízkosti k chudobným a ku kráčaniam s nimi v hľadaní spravodlivosti a zmierenia.”

Kde prichádza nové, musí ustúpiť staré. A starého sa človek zrieka, aby urobil miesto novému. Chudoba, ktorú si Ignác zvolil, nie je samoučelná. Nový život potrebuje nový priestor. Nový život potrebuje novú slobodu od starého, od toho, čo bolo. Potrebuje zrieknutie sa, aby bol človek slobodný pre to, čo nové má ešte len pred sebou. Pre nové, ktoré vďaka zriekaniu sa môže prísť.

Ignác už nechce strácať čas márnivým zhromažďovaním ani svetskej cti, ani materiálneho bohatstva. Už nechce plytvať energiu krúžením okolo seba samého. Nový život, ku ktorému ho Boh - aj cez guľu z kanóna, nábožnú literatúru a otvorené uvažovanie - pozýva, je život s druhými a pre druhých. Život, v ktorom bohatstvom človeka sú vzťahy a vzájomné zdieľanie.

Obrátenie sv. Ignáca bolo obrátením sa od seba k druhým a k Druhému. V tomto obrátení našiel Ignác skutočný život. Život, ktorý má zmysel, život v plnosti.

“Želám si, píše vo svojom liste p. Arturo, aby stredobodom nášho záujmu počas Ignaciánskeho roka bola výzva umožniť Pánovi pracovať na našom obrátení, ako nás k tomu inšpiruje Ignácova osobná skúsenosť.”